

— Тогава сбогомъ! — каза Сиромахъ Иво и тръгна.

— Защо си отивашъ? — запита очудено Господъ.

— Така... И Сиромахъ Иво продължи своя пътъ.

Той вървѣ още единъ день презъ голѣмата гора, краятъ на която не се виждаше.

На сутринята го настигна единъ младъ и хубавъ пътникъ съ бѣли като снѣгъ дрехи и съ дългъ лъскавъ мечъ на бедрото. Сиромахъ Иво потърка ржце отъ радостъ и се усмихна.

Пътникътъ го изгледа очуденъ.

— Търся кръстникъ. Знаешъ, момченце си имамъ, първа рожбичка, та му търся кръстникъ, но да бжде хемъ богатъ, хемъ справедливъ.

— Това е много лесно, — каза пътникътъ. — Да ти стана азъ кръстникъ.

— По дрехитѣ ти виждамъ, че не си отъ беднитѣ. Дрехитѣ ти като слънце свѣтятъ. Освенъ това и златенъ мечъ носишъ. Не зная само, дали си справедливъ и кой си ти?

— Азъ съмъ Архангелъ-Михаилъ, — тихо отвърна пътникътъ и разпери предъ смаянитѣ очи на Сиромахъ Ива дългитѣ си бѣли крила.

Сиромахъ Иво извика така силно, че отъ бодливата круша паднаха нѣколко листа:

— Значи, ти си Архангелъ Михаилъ? Да вървимъ! Съгласенъ съмъ! Ти ще ми бждешъ кръстникъ. Ти си най-справедливиятъ отъ всички на свѣта.

И тѣ тръгнаха къмъ селото на Сиромахъ Ива. Тамъ кръстиха детето и цѣли три дни ядoхa, пиха, пѣхa и се веселиха. Но когато на четвъртия день рано въ зори Архангелъ Михаилъ се приготи за пътъ и разпери крила да полети къмъ небето, Сиромахъ Иво го улови за рамото и го спрѣ:

— Кжде отивашъ, кръстниче?

— Отивамъ си на небето, куме.

— Ами така ли ще ни оставишъ безъ нищо? Нали ужъ, такова де, знаешъ, приказвахме изъ пътя... И Сиромахъ Иво се захла, закашля се и спрѣ.

— Знамъ, куме. И това ще бжде. Почакай. За сега ще ти дамъ само единъ малъкъ съветъ: — когато